

«Я ПРОСТО ЙШЛА...»

— розповідає Великоомелянський сільський голова Оксана КУРГАНСЬКА. Вибори у квітні 2006 року для цієї жінки практично змінили статус, адже з роботою була знайома, вірніше, жила в ній цілих 13 років, будучи секретарем цієї ж сільської ради. Варто зауважити, що її конкурс на місце сільського голови був, як до престижного інституту.

— А чи взагалі уявляли себе керівником? — запитує в Оксани Євгенівни.

— Ні. За гороскопом я Водолей. А це, як написано в його характеристиці, «швидше вміє з годю, ніж буде сидіти за робочим столом».

Але й про Водоля сказано, що він має гострий розум, хорошу інтуїцію, доброзичливість, вміння притягувати до себе інших, тобто, народжені під цим знаком, є хорошими організаторами...

— Це так, однак в душі я залишаюся іншою. Мені подобається читати книжки, нехай навіть вночі, але час для них все одно знаходжу.

— Та й, певно, кожна жінка, навіть виконуючи фактично чоловічу роботу, залишається мрійливою, чуйною, а основне — у будь-який момент готово прийти комусь на допомогу.

— Річ у тім, що обов'язки сільського голови й складаються передусім з того, аби допомагати всім, хто довірив тобі вирішувати і догортувати проблеми, і нагальні питання громади. Спершу, особливо в приймальні дні, доводилося працювати допізна, вдома мене наче не бачили ні діти, ні чоловік. Кожній людині, котра з надією звертається до тебе, мінімум треба виділити під час розмови хоча б хвилину сорок. Коли ж вдається щось вирішити, то радієш не менше, ніж той, у кого була проблема. Дуже сумно, коли розумієш, що від тебе, як сільського голови, часто мало що залежить... Тільки поспівчуваеш і все.

— Але жіноча винахідливість...

— Так, багато в чому вона допомагає. Недарма кажуть, що це — сила. Правда, якщо вона є, то проявляється в усьому — і в стилі життя, і в ставленні до роботи. Ми ж знаємо, кожна жінка по-своєму вдягається, часто за власними рецептами готує страви або випікає торти... Власноруч вона може й зшити собі щось цікаве, зв'язати. Раніше я цим усім із задоволенням займалася. Однак, працюючи секретарем сільської ради, з головою поглинула в папери...

— Пам'ятаю, був період, коли у вищих ешелонах влади досить впевнено декларували ідею боротьби з «паперовою» бюрократією...

— На жаль, поговорили й забули. Нічого не змінилися. Гірше того — величезна кількість різноманітних програм, розроблених нібито на благо сільських жителів, зовсім не підкріплюється фінансово. Вони практично й існують лише на папері. Але вимагають реагування, хоч які-

хось дій, а загалом для місцевого самоврядування — нереальні. Найбільше викликають і побив, і розчарування заходи щодо медичного обслуговування населення, коли ти бачиш поруч хворих людей, скажімо, на цукровий діабет, рак... І розумієш, що в цій ситуації головне не те, як потрібно виконувати вказівки, а де брати кошти! Де їх брати?! У мене хворіла мама, і я прекрасно знаю, як важливо хоч трохи продовжити життя хворій людині...

— Відчуваю, що Ваша душа напрочуд вразилася і Ви переймаєтесь проблемами кожної людини по-особливому...

— Так, іноді навіть «вростаю»... Але такий характер, нічого не вдієш. Хоча дуже хотілося б, щоб людям жилося краще. Особливо тим, хто цього потребує найбільше. Якби в соціальному аспекті була продумана перспектива кожного села, селища, то принаймні не турбувалися б зараз тільки за розвиток якогось певного бізнесу, а по-справжньому дбали б і про людей. Нині в нас уже назріває проблема притулку літніх людей, серйозно хворих, за якими немає кому доглядати. Нехай би спокійно і впевнено дожили свій вік у спеціальному закладі.

— А молоді?

— Молоді має бути задіяні до активного, здорового способу життя. Мрію створити молодіжний спортивний-розважальний комплекс, де б було все: футбольне поле, волейбольні й баскетбольні майданчики, тенісні корти, тренажерні й білярдні зали, музичні й танцювальні студії. Усвідомлюю, що для реалізації цієї мети потрібні великі фінансові витрати. Але перші кроки вже зроблено. Ще в 2007 році сільською радою відкрито спеціальний рахунок і розпочато акумулювання коштів на будівництво сільського стадіону, тоді ж надійшло 15 тисяч гривень.

(Закінчення на 2-й стор.)

13 березня 2009 року

а з часом і будинків, без сумніву, побільшає... А взагалі радіти потрібно навіть маленьким успіхам, дрібничкам, саме з них і складаються великі справи...

— А як впливає на життя сільради близькість міста?

— Впливає, і навіть дуже... Людям хочеться жити, як у місті. І відповідно — планка вимог і до місцевої влади, і до умов сільського побуту піднімається вище, ніж десь у глибинці. Цивілізація міста притягує і водночас відриває від рідного... Люди живуть у селі, нібито й душі їхні тут, а зранку до ночі — у місті, бо там працюють! І дітей багато навчається у міських школах. Мені здається, й по-справжньому рідне ставлення до свого коріння таким чином перетинається тінню міста. Мабуть-таки, люди в такій ситуації відчують роздвоєння, вони і там, і тут... А найгірше — колись ми можемо просто стати, як говорять, «спальним районом» Рівного... І це звучить пригломшливо, адже я сама народилася в Дядьковичах і прекрасно розумію, що означає, коли стираються межі... Коли щось автентичне перетворюється на масове і безлике...

Однак у серці має переважати оптимізм. І я мрію побачити жителів нашої ради щасливими і заможними людьми, щоб села наші були впорядкованими і в цьому сенсі ми нічим не відрізнялися від міста. Мрію, аби всі виборці розуміли моє прагнення зробити сільське життя кращим, цікавішим, змістовнішим і підтримували мене у щоденній роботі. Вірю, що доброта і культура спроможна кардинально змінити наше життя. Хочу побажати всім нам, аби матеріальне зростання суспільства шло в ногу з духовним ростом і ніколи не домінувало в душах людей.

Розмовляла Анна ЛИМИЧ

Стор. 2

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ І ЧИТАЙТЕ

СЛОВО І ЧАС

«Я ПРОСТО ЙШЛА...»

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Вірю, що відгукнуться спонсори на цю благородну справу, і все у нас вийде. Головне, що всі ми хочемо бачити наступні покоління фізично розвинутими і розумними.

Стож зрозуміло, чому свою діяльність на посаді сільського голови я розпочала з ремонту дитячих садочків, ФАПУ, клубу, будинку культури... Майбутнє — за дітьми, і не можна відкладати на потім турботу про маленьких, бо вони зростають швидше, ніж іде час.

— У Вас двоє синів?

— Так, Павло та Євгеній. Вони вже, можна сказати, дорослі, старшому — 22, меншому — 18 років. Слава Богу, мене розуміють. Коли потрібно в чомусь підтримати, роблять це широким плечем. Сприймають мою емоційність, адже маю, мабуть-таки, ваду — не вмю відмовляти людям...

— Можливо, це не вада, а спадковість?

— Не знаю, бо своїми батьками горджуся. Мама вже немає більше десяти років, а батько, Євген Федорович, багато в чому є для мене прикладом. За професією він будівельник, довгий час очолював організацію ПМК-3 «Рівнеагробуд», база якої була у Дядьковичах. Скільки пам'ятаю, на роботі «горів» і завжди мав принципові позиції. Отже на вибір професії інженера, безперечно, вплинула особистість батька. Він, як і я, вважає, що у людини має бути мрія...

— Взагалі-то існує думка, якщо людина дуже-дуже хоче здійснити мрію, вона це робить.

— Я також у це вірю, тому й залишаюся оптимісткою. Пригадую, як тільки стала сільським головою, збирала своїх депу-

татів, і ми разом розробили пам'ятку для жителя. Кожний депутат пішов на свій округ, з'ясував першочергові проблеми, а основне — які потрібні зміни.

— І що ж з'ясувалося?

— Говорити на цю тему можна багато. Але починати варто з формування Державного бюджету, який не враховує реальних потреб громад. А коштів сільського бюджету ледве вистачає, аби утримувати заклади освіти, культури та медицини. А ще необхідно латати дороги (не кажучи про будівництво нових), проводити газифікацію та освітлення вулиць, будувати зупинки громадського транспорту... Найважче — підтримувати роботу сільського комунального господарства, якому в складок від ліквідованих сільських господарств дістались технічно і матеріально застарілі водогони та каналізаційні мережі, багатоквартирні житлові будинки, майже всі з яких потребують значного ремонту, окремі — в аварійному стані...

— Але ж Ви якось із цим справляєтеся?

— Справляємося. І одна людина, навіть сільський голова, зрозуміло, нічого б не зробила сама. Допомагають усі 18 депутатів сільської ради, виконавчий комітет і двоє депутатів районної ради — Віталій Миронюк і Сергій Свайсталоук. Надійною опорою є керівник фермерського господарства «Партнер» Едуард Скороход, завідувач ФАПом с. В.Омеляна Олена Малафей — істинна патріотка, спеціаліст своєї справи. У нас є й інші по-справжньому віддані громаді люди. Звичайно, хотілося б працювати ефективніше, і тільки нестача грошей уповільнює всі починання. Практично, якщо не благодійні кошти, то навіть не

Оксана Курганська з синами Павлом і Євгеном.

знаю, які б були результати... Впевнена, що давно настала потреба створити в районі спеціалізоване комунальне господарство, яке б професійно займалося питаннями комунальної сфери. А то іноді й двірника знайти — ціла проблема! А що робити, коли й за кладовищем потрібний постійний догляд, і багаторічні дерева небезпечно хиляться над дорогами... Дякуючи підприємцям Миколі Дячку і Володимирі Гординчуку, ми придбали для нужд новий екскаватор, в селі це — досить вагома підмога.

— Але, попри все, задоволення від зробленого є?

— Звичайно. Але найбільше радію, коли заходжу в дитячий садочок і бачу, як він змінився. А ввечері, йдучи з роботи, дивлюся, вогники — там і там... Це — на найвіддаленіших вулицях блимає світло. Там побудувалися і живуть молоді сім'ї, у кожній — народилися дітки. Дороги до них ще не проклали, а до школи ходити майже три кілометри. Нехай хоч світло горить, щоб видно було, куди ступати, коли сутеніє. А з іншого боку села — також хата, і там недавно провели світло. Це вже — початок вулиць,

Лимич А.